

Мовленнєва компетентність майбутнього вихователя

Постановка проблеми. У найголовніших освітянських документах окреслено основні принципи розбудови освіти. Розвиток сучасної освіти робить усе актуальним вирішення проблеми оцінки професійності педагога, рівня його професійної компетентності, перспектив зросту, можливостей професійного вдосконалення. Під професійною компетентністю вихователя розуміється єдність його теоретичної та практичної готовності до здійснення педагогічної діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... Питанню професійної компетентності педагога та її складових присвячені дослідження таких науковців: Є. Бачинської, В. Браже, С. Гончаренко, Д. Ельконіна, Т. Іванової, А. Маркової, Н. Ничкало та інших. Сучасними підходами до проблеми визначення професійної компетентності педагога, розкриття сутності складових її компонентів опікуються М. Єрмоленко, І. Ісаєв, Т. Леонтєва, В. Міжеріков та інші.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття. Ефективне формування професійної компетентності педагогів є на сьогодні особливо актуальним для суспільства та успішного розвитку країни. Дана стаття присвячена мовленнєвій компетентності майбутнього вихователя.

Формулювання цілей статті. Мета нашої статті полягає в уточненні педагогічної сутності феномену „мовленнєва компетентність майбутнього вихователя”.

Виклад основного матеріалу дослідження. Питання професійної підготовки висококваліфікованого, компетентного фахівця у відповідності з часом завжди є актуальною. Проблема професійної компетентності педагога є об’єктом дослідження сучасних науковців, зокрема В. Андрущенко, О. Савченко, І. Зязюна, В. Семиченко, А. Дубасенюк, Ю. Завалевського та інших.

У великому тлумачному словнику сучасної української мови вказується, що „компетентність – властивість за значенням компетентний. Компетентний:

–Який має достатні знання в якій-небудь галузі; який з чим-небудь добре обізнаний; тямущий...

–Який має певні повноваження; повноправний, повновладний” [3, 445].

В іншому словнику компетентність – це „володіння компетенцією; володіння знаннями, які дозволяють робити висновок про що небудь” [4, 125]. Згідно цього визначення компетенція є теоретичною частиною компетентності.

Аналізуючи наукову літературу, ми дійшли висновку, що науковці, які досліджують проблеми компетентності педагога, у своїх працях по-різному визначають сутність цього поняття. Ми дотримуємося найбільш поширеної точки зору, згідно якої поняття „компетентність” включає знання, уміння навички, а також способи їх реалізації в діяльності (А. Журавльов, Н. Тализін та інші). Предметом нашої дослідницької уваги є формування мовленнєвої компетентності майбутнього вихователя у навчально-виховному процесі вищої школи, що являється складовою процесу професійної підготовки педагога.

Аналіз науково-педагогічної літератури дозволив нам виокремити у мовленнєвій компетенції лексичну, фонетичну, граматичну, діалогологічну

та комунікативну компетенції. На нашу думку, мовленнєва компетентність майбутнього вихователя – це професійні знання рідної мови, вільне володіння нею, чуття мови, постійне самовдосконалення в цій галузі, оволодіння педагогом усіма видами компетенцій та формування мовленнєвої компетенції у дітей. Важливим засобом навчання дітей рідної мови є мовлення вихователя. Професійне мовлення педагога повинно відповідати вимогам культури мовлення. Це важливий показник рівня його інтелігентності та освіченості.

Висновок. Таким чином, враховуючи усе вищесказане, можна зробити висновок, що формування мовленнєвої компетентності майбутнього вихователя залежить від організації навчально-виховного процесу у вищому навчальному закладі. З поглибленим вивченням механізмів розвитку останньої в умовах вищої школи ми й пов'язуємо перспективи подальшого наукового пошуку.

Література

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. гол. ред. В. Г. Бусел]. – К. : Ірпінь: ВТФ „Перун”, 2004. – 1440 с.
2. Словарь по социальной педагогике : [учеб. пособ. / авт.-сост. Л.Мардахаев]. – М. : Академия, 2002. – 368 с.